

Comentariul poeziei Elegia a zecea scrisa de Nichita Stanescu

Elegia a zecea subintitulata "Sunt" este o elegie densa Ea face parte din volumul "11 Elegii", aparut in 1966.

Punctul de plecare este dualitatea dintre fiinta si elementele sale. Fiinta se reveleaza ca o unitate existentiala nostica. Elementele fiintei nu sunt decat niste semne si de aceea nu se comporta existential. Postul este bolnav, tocmai pentru faptul ca subansamblele nu au densitatea fiintei, apartin subiectului dar sunt extrasubiectuale. "Sunt bolnav. Ma doare o rana/ calcata-n copite de cai fugind/ Invizibilul organ/ cel fara nume fiind/ neazul, nevazul/ nemirosul, negustul, nepipaitul/ cel dintre ochi sj timpan/cel dintre deget si limba cu seara mi-a disparut simultan."

Aceasta lipsa, aceasta disparitie este inlocuita cu organele clasice, care insa nu mai au locul liber, e afectat fiziologic. In locul nevazului vine vederea, in locul nemirosului vine mirosul dar nu exista ochi pentru vedere sj nari pentru miros. Subansamblele sunt afectate. Este afectat gustul, auzul, pipaitul, mangaiatul pentru ca fiinta este ceva intre aceste subansamble distincte. "Vine vederea, mai intai, apoi pauza/ nu exista ochi pentru ce vine/ vine mirosul, apoi liniste/ nu exista nari pentru ce vine/ apoi gustul, vibratia umeda/ apoi iarasi lipsa." Boala evolueaza, lucrurile se combina Sunt afectate subansamblele in sistem: "Sunt bolnav/ de ceva intre auz si vedere/ de un fel de ochi/ un fel de ureche/ neinventata de ere." Trupul apare aici ca un obstacol in fata spiritului geometric animat de adancul din fiinta de finetea lui "Sunt": "Trupul ramura fara frunze/ trupul cerbos/ rarindu-se-n spatiul liber/ dupa legile numai de os."

El, trupul, lasa neaparate celelalte organe, organele inca neinventate, organele sferii: "neaparate mi-a lasat/ suave organele sferii/ intre vaz si auz, intre gust si miros/ intinzand ziduri ale tacerii." Durerea creste si mai mult, se amalgameaza si mai tare, in aceasta poetica a dezintegrarii. Ochiul devine cehi-timpan, pupila este plina de mirosuri si apare in fine un organ ascuns in idei: "cu razele umile/ in sfera "organ fluturat in afara/ de trupul strict marmorean/ si obisnuit doar sa moara" Poetul este de acum bolnav pretutindeni. El iese din sfera organelor nenascute de ere si suferinta lui pleaca de la concret spre abstract. Totul e afectat "Ma doare marul ca e mar/ sunt bolnav de samburi si de pietre/ de patru roti, de ploaia marunta/ de meteoriti, de corturi, de pete."

De acum subansamblele cosmice, extrasubiectuale se releva ca organe ale subiectului uman "Organul numit iarba mi-a fost pascut de cai/ organul numit taur mi-a fost injunghiat.../ organul Nor mi s-a topit in ploii torentiale..."

Durerea este acum o durere absoluta o durere de tot, totul fiind lipsit de tot Ma doare diavolul si verbul/ ma doare cuprul, aliorul/ ma doare cainele, si iepurele, cerbul/ copacul, scandura, decorul./ Centrul atomului ma doare/ si coasta care ma tine indepartat prin limita trupeasca/ de trupurile celelalte si divine." Iata cum toate acestea il imbolnavesc pe post dar chiar sj realitatile nonsensibile, exterioare, il imbolnavesc, cum ar fi numarul unu de pilda

De numarul unu sunt bolnav, ca nu se mai poate imparte/ la doua tate, la doua sprancene..."

Elegia a zecea este elegia in care poetul este vazatorul pretutindeni vazut. Drama sa este o drama

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

a cunoasterii, a vidului, a acelu totusi ceva intre auz si vedere.